

Arrest

nr. 202 666 van 18 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608/gelijkvloers
1800 VILVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 maart 2018.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. JANS die *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige derde asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet, met name dat verzoeker door zijn schoonfamilie er van wordt beschuldigd verzoekster onder dwang tot het christendom te hebben bekeerd.

Verzoekers hun eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 22 januari 2010 omdat er geen geloof gehecht kon worden aan hun asielrelaas.

Verzoekers hun tweede asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

Ter ondersteuning van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers volgende documenten neer: het vonnis van de rechtbank (en vertaling), een identiteitskaart, een rijbewijs en wettelijke en religieuze huwelijksakten.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen dat verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het

herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van een van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

In de mate verzoekers hekelen dat de commissaris-generaal er voor gekozen heeft om geen bijkomend gehoor af te leggen, wijst de Raad er op dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal kan conform artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet, afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen (cf. Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen).

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissingen vast dat: "Daarenboven ziet het CGVS niet in waarom u, die in mei 2016 van deze veroordeling op de hoogte werd gebracht, nog tot februari 2017 wacht om op basis hiervan een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Een dergelijke houding ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid, dat hoeft geen verder betoog."

Verzoekers proberen in hun verzoekschrift hun houding te verschonen door te stellen dat: "Verzoekers hebben nochtans een duidelijke uitleg gegeven hieromtrent bij het indienen van hun derde asielaanvraag en hebben er zelfs een bewijsstuk van neergelegd.

In mei 2016 nam de familie contact op met de advocaat van verzoeker. Verzoeker is namelijk ziek en was op dat moment mentaal totaal uitgeput van de precaire situatie hier.

Verzoeker speelde met het idee om terug te keren naar zijn land maar wilde eerst inlichtingen inwinnen bij zijn advocaat daar hij zijn problemen kende in Egypte.

Het is op dat moment dat verzoeker kennis heeft gekregen over het bestaan van het verstekvonnis.

Verzoeker heeft onmiddellijk instructie gegeven aan zijn advocaat om het nodige te doen om een kopij van het vonnis te bekomen en dit op te sturen naar hier.

Op dat moment zijn er blijkbaar problemen geweest bij het versturen. Het document kwam wel aan in België maar blijkbaar werd een verkeerde postcode genoteerd.

Na een tijd werd het document terug opgestuurd naar Egypte.

De advocaat diende opnieuw de ganse procedure te herhalen. Bijgevolg nam het dus enige tijd in beslag vooraleer het document daadwerkelijk in de handen van verzoekers is gekomen.

Verzoekers legden de omslag neer tijdens hun aanvraag als bewijs van de problemen met de post.

Het is dus onbegrijpelijk te noemen dat tegenpartij blijft aanhalen dat de wachttijd niet gemotiveerd wordt.

Daarnaast kampt verzoeker met medische problemen en kon hij hierdoor zich ook niet onmiddellijk verplaatsen om een nieuwe aanvraag in te dienen (stuk 3). Hij onderging inmiddels 13 operaties. Verzoeker lijdt aan een agressieve kanker aan de linker sinus." Daargelaten de vaststelling dat verzoekers nog een tijdje hebben gewacht om een nieuwe asielaanvraag in te dienen nadat zij op de

hoogte werden gebracht van de veroordeling, en hun verschonende uitleg hiervoor, neemt dit niet weg en wijzigt dit niets aan de vaststelling dat zij heden verder borduren op en volharden in het asielrelaas dat reeds eerder door de commissaris-generaal en bij voormeld arrest van de Raad ongeloofwaardig werd bevonden.

Aan voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. X (c)), wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in hun land van herkomst en algemene informatie, zoals naar (internet)artikelen, volstaan niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar de algemene situatie en algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

De Raad merkt op dat verzoeker zijn medische problematiek niet ressorteert onder de criteria bepaald bij artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. De Raad wenst te benadrukken dat voor de beoordeling van medische problemen een aanvraag moet worden ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

5. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij

heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 19 februari 2018, voeren verzoekende partijen aan dat er in hoofde van verzoeker een verstekvonnis is gevelde waarbij hij ter dood veroordeeld wordt. Verzoekende partijen lichten toe dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst onmiddellijk zal opgesloten worden en dat hij, zoals blijkt uit de aanvullende nota, slechts beroep kan aantekenen tegen dit verstekvonnis indien hij aanwezig is in Egypte. Verzoekende partijen wijzen erop dat dit een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. De dochter van verzoekende partijen legt een verklaring af over hun geslaagde integratie in België.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. De verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstige argumentatie kan worden geacht en waarmee zij er geenszins in slagen een ander licht te werpen op de beschikking van 19 februari 2018.

4.3. Waar verzoekende partijen ter terechtzitting herhalen dat er in hoofde van eerste verzoekende partij een verstekvonnis is gevelde waarbij zij ter dood veroordeeld wordt, gaan zij er geheel aan voorbij dat aan hun verklaringen als zou eerste verzoekende partij in Egypte bij verstek zijn veroordeeld geen geloof kan worden gehecht.

De Raad benadrukt dat in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. X van 22 januari 2010 werd vastgesteld dat aan het door verzoekende partijen uiteengezette relaas, waar zij thans in het kader van hun tweede volgend verzoek om internationale bescherming in volharden en op voortborduren, geen geloof kan worden gehecht. In het betreffende arrest wordt het volgende vastgesteld en geoordeeld:

“2.5. Blijkens verzoeksters verklaringen behoort zij tot een stikt islamitische familie en vreest zij vervolging in haar land van herkomst omdat zij zwanger is geworden van een christen en zich tot het christendom heeft bekeerd om te kunnen huwen en een gezin te stichten. Verzoeker beweert gezocht en vervolgd te worden voor kidnapping en verkrachting van een moslimvrouw. Na lezing van het administratief dossier is de Raad van oordeel dat verzoekers hun vluchtrelaas in zijn geheel genomen ongeloofwaardig is om de hierna genoemde redenen.

2.6. In de eerste plaats zijn verzoekers niet in het bezit van enig document dat hun identiteit, nationaliteit en afkomst aantoonde. Het bewijs van identiteit is nochtans een essentieel element in de asielpprocedure. Verzoekers geven geen aannemelijke verklaring voor het gebrek aan identiteitsdocumenten. De argumentatie in het verzoekschrift dat zij hals over kop hun land hebben moeten verlaten zodat zij geen documenten hebben kunnen meenemen en zij in onmin leven met hun beide families en dus geen mogelijkheid hebben om documenten te laten opsturen kan geenszins overtuigen. Uit hun verklaringen blijkt immers dat zij na hun arrestatie op 7 januari 2009 nog tot eind maart 2009 in Egypte hebben verbleven zodat bezwaarlijk kan worden volgehouden dat zij hals over kop zouden gevlucht zijn. Verzoekers beweerden overigens in de loop van de administratieve procedure dat al hun documenten door de smokkelaar verbrand werden (administratief dossier, stuk 7, p. 4, stuk 12, vraag 21 en stuk 12B, vraag 21). Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekers niet alleen de valse paspoorten waarmee zij zouden gereisd hebben niet voorleggen, doch dat zij evenmin op de hoogte blijken te zijn van de nationaliteit en de gevoerde identiteit op de door hen gebruikte paspoorten. De Raad is van oordeel dat van een vluchteling die met het vliegtuig reist, al dan niet bijgestaan door een smokkelaar, mag verwacht worden dat hij de nodige toelichting kan geven over het gebruikte paspoort, zeker wat betreft cruciale informatie zoals de identiteit en de nationaliteit. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat een reis met beweerde valse documenten grondig wordt voorbereid en dat verzoekers op de hoogte zijn van het gegeven dat er een reële kans zou bestaan op controles omtrent hun identiteit en reisdoel en dit zowel bij vertrek als bij aankomst. Hoe dan ook moeten verzoekers minstens in het bezit geweest zijn van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa zijn aangekomen. Zij kunnen echter geen reisbescheiden voorleggen en maken aldus op vrijwillige wijze iedere controle van hun reisweg onmogelijk. Het geheel van bovenstaande vaststellingen houdt een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van het asielprelaas.

2.7. Wat betreft verzoeksters voorgehouden bekering tot het christendom, kon de Commissaris-generaal op goede gronden oordelen dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering in een streng islamitische familie te zijn opgegroeid en van origine moslima te zijn daar haar kennis van de islam quasi onbestaande is. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissingen moest verzoekster immers het antwoord schuldig blijven op vragen die betrekking hebben op de essentie van de islam en die behoren tot de basiskennis van elke moslim of moslima. Reeds in de bestreden beslissing werd terecht gesteld dat verzoeksters verklaring niet in de islam geïnteresseerd te zijn geen afdoende verschoning biedt voor haar zeer summiere kennis. Er kan immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat verzoekster indien zij in een extremistische familie zou zijn opgegroeid minstens de basiskennis, met name de vijf pijlers van de islam, zonder moeite zou kunnen opnoemen, zelfs indien zij geen actieve moslima is en zij weinig of geen interesse had/heeft in religie. Om dezelfde reden kan de bewering dat zij naar een katholieke school zou zijn gegaan geen verklaring bieden voor haar onwetendheid. Daar verzoeksters verklaring dat zij uit een strikt islamitische familie zou stammen een kernelement vormt van haar asielrelaas, kan immers verwacht worden dat zij enige aannemelijke basiskennis omtrent de islam aan de dag kan leggen. In zoverre verzoekster het feit dat zij op bepaalde vragen aangaande haar religie niet kon antwoorden nog tracht te vergoelijken door te wijzen op haar geheugenproblemen en het medisch attest waarin deze problemen worden bevestigd, benadrukt de Raad dat de Commissaris-generaal reeds oordeelde dat het medisch attest geen afbreuk doet aan de vaststellingen van de bestreden beslissing vermits verzoekster zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het Commissariaat-generaal coherente en gedetailleerde verklaringen aflegde en zij bovendien zelf verklaarde dat haar gebrek aan kennis met betrekking tot de islam enkel te wijten zou zijn aan haar gebrek aan interesse in deze materie en dat zij op geen enkel moment, in het kader van deze specifieke verklaringen, verwees naar geheugenproblemen.

Zo verzoekster ten slotte nog stelt dat zij wel degelijk beschikt over een minimale kennis en het niet mogelijk is en zelfs manifest oneerlijk om te oordelen dat zij niet uit een islamitische familie kan komen omdat zij niet op gedetailleerde wijze kon antwoorden op amper vier à vijf vragen, herhaalt de Raad dat de aan verzoekster gestelde vragen betrekking hebben op de essentie van de islam en behoren tot de basiskennis van elke moslim of moslima. Daar verzoekster zelfs op deze vragen het antwoord schuldig diende te blijven is het de Raad niet duidelijk hoe het stellen van meer vragen tot een andere conclusie had kunnen leiden. Verzoeksters onwetendheid omtrent basiselementen van haar geloof is immers dermate doorslaggevend dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar bewering van origine moslima te zijn, laat staat dat zij zou zijn opgegroeid binnen een streng islamitische familie.

2.8. Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing kan, gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering initieel een moslima te zijn, evenmin geloof worden gehecht aan de door haar beweerde problemen voortvloeiend uit haar zwangerschap, haar voorgehouden bekering tot het christendom en haar huwelijk met verzoeker, van welk huwelijk overigens niet het minste begin van bewijs wordt bijgebracht. Dienvolgens is ook verzoekers bewering gezocht en vervolgd te worden voor kidnapping en verkrachting van een moslimvrouw ongeloofwaardig. Dit klemmt des te meer nu de beweerde bekering van verzoekster en het huwelijk plaats vonden in 2002 en verzoekers plots in 2009 zouden zijn meegenomen door de politie en verzoeker beschuldigd zou zijn van ontvoering van zijn echtgenote. Derhalve wordt geen enkel geloof gehecht aan de door verzoekers voorgehouden asielrelaas." (eigen onderlijning)

Verzoekende partijen brengen in het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de eerder door verzoekende partijen ingeroepen problemen met verzoeksters familie, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die zij er thans bij hun huidig verzoek om internationale bescherming aan verbinden, met name hun verklaringen als zou verzoeksters broer klacht tegen verzoeker A.U. hebben ingediend en hem ervan hebben beschuldigd verzoekster onder dwang te hebben bekeerd tot het christendom.

De Raad wijst er voorts opnieuw op en benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat hier geenszins het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, en gelet ook op de door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker vastgestelde gebrekkige kennis omtrent het beweerde

proces dat tegen hem zou zijn gevoerd, een vaststelling die geenszins wordt weerlegd of ontkracht, kan aan het door verzoekende partijen bij hun huidig verzoek om internationale bescherming neergelegde (verstek)vonnis van een rechtbank geen bewijswaarde worden gehecht.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van de door verzoekende partijen voorgehouden terdoodveroordeling van verzoeker in Egypte, kan evenmin geloof worden gehecht, aan hun bewering dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst onmiddellijk zal opgesloten worden.

De argumentatie dat verzoeker slechts beroep kan aantekenen tegen het verstekvonnis indien hij aanwezig is in Egypte en dat dit/een eventuele gevangenschap in Egypte een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM, is, gelet op de ongeloofwaardigheid van die voorgehouden veroordeling van verzoeker (bij verstek), allerminst dienstig of geloofwaardig, en kan derhalve niet worden aangenomen.

4.4. Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoekende partijen naar de ter zitting middels een aanvullende nota aangebrachte artikelen en informatie omtrent de mogelijkheden tot hoger beroep/(verzet) in Egypte na een veroordeling (bij verstek), volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van hun relaas, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

4.5. Wat betreft de opmerkingen van de dochter van verzoekende partijen dat zij zeer goed geïntegreerd zijn, de taal spreken, het goed doen op school en sociaal actief zijn, begrijpt de Raad haar/hun bezorgdheid ingeval zij zouden moeten terugkeren naar Egypte gelet op hun integratie en voor de dochters lange verblijf in België. Verzoekende partijen hebben echter geen geloofwaardige verklaringen afgelegd over de redenen waarom zij hun land van herkomst verlieten of waarom zij actueel niet kunnen terugkeren. Zij maken immers niet aannemelijk dat zij een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren of een reëel risico op ernstige schade lopen. De integratie van verzoekende partijen in België is irrelevant bij de beoordeling van hun nood aan internationale bescherming.

4.6. Verzoekende partijen brengen derhalve, gelet op wat voorafgaat, geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 19 februari 2018 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS